

Victor-M. Amela - Ima Sanchís - Lluís Amiguet

Caroline Eliacheff, psiquiatra infantil, publica 'La fábrica de los niños transgénero'

Tinc edat de no sentir-me sola protegint els menors i donant-los temps per decidir si volen sotmetre el seu cos a hormones i cirurgia. Soc parisenca. Tinc 4 fills, 12 nets i 8 besnets. Hi ha massa interessos creats per a la transsexualitat precipitada de menors, però el que és ètic és defensar la reflexió

“El sentiment trans és mudable, però el tractament, irreversible”

Per què augmenta la transsexualitat en països desenvolupats?

Fins fa vint anys només un de cada 10.000 nens i només una de cada 20.000 nenes volia canviar de sexe, però des d'aleshores el percentatge s'ha multiplicat per 1.000 i en alguns països per 4.000.

Per què aquest gran augment i tan ràpid? Observi, a més, que abans eren nois i avui són noies la majoria, el 80% dels qui volen canviar de sexe, i un 70% han patit trastorns previs com autisme o depressió; agressions sexuals, o han crescut en una família disfuncional.

A quina edat volen ser transsexuals? Els qui ho decideixen ja majors d'edat no són objecte d'aquesta anàlisi. La meua especialitat psiquiàtrica són els menors i constato que en aquest camp necessiten protecció i tutela.

Per què no poden decidir el seu sexe? Durant els últims 30 anys, si un menor volia canviar de sexe se li aplicava el denominat protocol neerlandès: bloquejadors de pubertat i hormones creuades...

A tots els països? A tot el món; però, després d'observar els seus resultats perniciosos i irreversibles, ara

està prohibit a Finlàndia, Noruega, el Regne Unit i estats nord-americans, on es veten els bloquejadors de pubertat i hormones creuades tret de casos molt determinats.

En què consisteixen aquestes hormones? En testosterona per a noies que volen ser nois i estrògens per a nois que volen ser noies. Aquests països també han prohibit la cirurgia d'amputació entre els 16 i els 18 anys. I hauríem de prohibir-les ja a França, Espanya, Alemanya, Itàlia...

Per què? Alguns metges i activistes promouen l'augment de casos interessadament, per això ha canviat el tipus de menor que demana aquesta intervenció. I alguns recepten precipitadament hormones a adolescents influïts per les xarxes que un dia diuen sentir-se d'un altre sexe.

Per què creu vostè que és apressat? Abans d'adoptar l'actitud *transafirmativa* de “sigues qui creus que ets”, l'ètic seria que el professional realitzés un estudi consciencios d'antecedents, història familiar i després donés temps a tots per reflexionar.

Cal negar-los els sentiments? Són del tot respectables, però també muda-

Keira Bell se'n va penedir

Durant el 2012 la Generalitat va assistir 19 persones en processos de transsexualitat; el 2021 en van ser 1.400, i fins avui els ha tramitat 1.853 targetes sanitàries, de les quals 690 han estat per a menors. La doctora Eliacheff expressa aquí els seus dubtes respecte a la capacitat d'aquests menors, a qui neguem la de decidir les seves relacions sexuals o ingerir alcohol, per, en canvi, “iniciar un procés irreversible d'hormonació i amputació”. I cita la doctrina del Tribunal de Justícia de Londres en el cas de Keira Bell, que es va querellar el 2020 contra el sistema de salut anglès per haver-li facilitat, tot i que era menor, l'hormonació que va sol·licitar. El tribunal va concloure: “És dubtós que un menor de 16 anys pugui comprendre i valorar els riscos i conseqüències a llarg termini de l'administració de bloquejadors de la pubertat”.

bles segons dies i moments. En canvi, els tractaments i la cirurgia trans que propicien són irreversibles. I avui es recepten amb una lleugeresa interessada.

Què faria vostè?

Em sembla incongruent que als menors de 16 anys els protegim prohibint-los mantenir relacions sexuals, alcohol o conduir... i, en canvi, els permetem modificar el seu cos de forma radical i irreversible sense estudi previ.

I si ho autoritzen també els seus pares?

Els pares solen quedar-se atònits quan descobreixen el problema. Estimen els seus fills i s'associen amb altres pares en associacions que acompanyen els menors i es tornen militants *protrans*; o en d'altres que intenten que no facin res irreversible.

I si els pares es neguen al tractament?

Sovint són considerats pels menors, avalats per alguns metges i activistes, pares maltractadors en comptes de protectors.

Què aconsella als pares?

Que es mantinguin units als seus fills i reflexionin junts sobre el que és definitiu; i bloquejar amb medicaments la pubertat és definitiu, no és el botó “pause” de la tele.

Llavors, què poden fer?

Estar en una posició ambivalent per facilitar al menor que també ho estigui i no col·locarlo en una autopista ràpida en la qual convertir en irreversible sense reflexió prèvia el que van decidir en un moment.

Per què són més nenes que nens?

La transformació en dona no és fàcil: patim una enorme pressió estètica. Una adolescent transoperada em deia fa poc que ella només estava eliminant al seu cos “tot el que ella no sentia”.

A talls de bisturi?

Greu error. Una anorèctica que demana al metge una liposucció no l'obté, perquè si és ètic la deriva a salut mental. En canvi, avui hi ha menors que diuen que no els agrada el seu cos i de seguida els recepten hormones.

Què recomana a l'Administració?

Que protegeixi els menors, i això no és discriminar ningú. Protegir-los és donar-los temps per reflexionar abans de la decisió irreversible.

Com?

Recordem que ser trans no és una patologia i que la Seguretat Social no pot subvencionar tota una vida de medicaments per curar-la. Homosexualitat i transsexualitat són coses diferents. Només els activistes trans les barregen interessadament.

Què aconsella als adolescents que senten que el seu cos no és el seu?

Que desconfiïn del que els diuen a les xarxes socials i no creguin que els adults sempre estan contra ells.